

min Haand, som han har været medvirkende til. (Stemmer: Na!) Na nej! Han har maasse været med til at forhandle om Reformen, men den Hovedpolitik, han har ført, har været Finanslovens Nægtelse og Finanslovens gennemførte Nægtelse, og havde vi andre staaet paa hans Side, vilde det jo have affaaet alle Reformen. Det er kun, fordi vi ikke have faaet den Politik indført, og fordi vi andre have kunnet forhandle om Reformen, at det ærede Medlem har været nødt til at forhandle med for ikke at blive distanceret altfor stærkt i sin Reformvenlighed. Man raaber bestandig paa: Vi have ogsaa villet forhandle, men dermed er det slet ikke givet, at man virkelig er reformbenlig, eller at Forhandlingen sigter paa Reformen. En Forhandling kan ogsaa føres som Obstruktionspolitik, man kan ville bruge Forhandlingen til at føre Obstruktionspolitik med, og det ærede Medlems og hans Venners Politik har jo nærmest Karakteren af en Obstruktionspolitik. Men det ærede Medlem vil gaa til Balg paa Forliget. Ja, det er rigtigt, og det skal han ogsaa faa Lov til. Jeg haaber, at Forliget skal faa sine Forsvarere i hver eneste Valgkreds i Landet, saa kommer det an paa, hvorledes de Herrer ville kunne forsvare deres Forligsprotokoll. Det vil se noget underligt ud, naar de skulle til at forsvare deres Holdning, efter at Finansloven var vedtagen og der forelaa en Rigsdagsbeslutning til Vedtagelse, som i store Træk genindsatte Folketinget i dets tidligere Rettigheder, i store Træk gengav Folketingets Betragtning af, hvorledes Grundloven skulde forstås. Det vil vist se underligt ud, naar man skal til at forsvare, at man har stemt mod, at foreløbige Love skulle afgøres i den første Rigsdagssamling efter deres Udstedelse! Det vil se underligt ud, naar man skal til at forsvare, at man har været imod Genindsjørelsen af midlertidige Finanslove! Det vil endelig især se underligt ud, naar man skal forsvare, at man har stemt mod en Beslutning, der opfordrer Regeringen til at søge Anerkendelse hos Udlandet for en neutral Stilling for os! Jeg ved ikke, hvorledes de Herrer ville kunne forsvare det, men jeg vil haabe, at de skulle faa Vejlighed dertil, det er min sikre Forventning. Efter at Overenskomsten i Fjor var sluttet, og man saa ifølge Aftale var] berettiget til at tro paa Ministeriet Estrups Afgang, saa hed det bestandig paa de Møder, de Herrer holdt: Ministeriet Estrup gaar ikke. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Røge (Alberti) paa et Møde paa Holland med stor Sikkerhed sagde: Estrup gaar ikke! Da det nu viste

sig, at Estrup gif, sagde man senere: Ja, men hvem fik I i Stedet? I fik en stor Stuffelse! Og saa dette Ord Løb forleden paa et Møde fra det ærede Medlem fra Røge, og det har stadig lydt i deres Blade, at vi forhandlende Politikere have lidt en stor Stuffelse ved den Ministerudnævnelse, der er sket. Nej, den have vi ikke lidt Stuffelse ved. Have vi lidt nogen Stuffelse, saa kom den meget, meget før. Den kom den 1ste April, da det ærede Medlem fra Røge tillige med 14 andre vente om ved Forligets Dør og Løb — jeg kunde næsten sige, ad Røge Landevej. Der var Stuffelsen, det er den, vi have faaet. Da saa vi, at vi 25 kunde selvfølgelig ikke komme i Betragtning ved et muligt Ministerium til Gunst for Forhandlingspolitiken, og selv om Hans Majestæt vilde have taget et nyt Ministerium ud af Forhandlingspolitikens Mænd, f. Eks. havde henvendt sig til en Mand af Højre — og man siger, at Kongen har henvendt sig til et Medlem af det andet Ting om at danne et Ministerium — saa maatte man sige, at det vilde han vanskeligt have kunnet gøre under de givne Forhold. Landstinget er meget konservativt og tungt at arbejde med lige over for den Reformiver, der er oppe ude i Folket, og naar et Ministerium henede ikke har større Støtte fra Demokratiet end 25 Mand, saa er det en for lille Støtte, og ingen virkelig Parlamentariker tør paatage sig at danne et Ministerium paa det Grundlag. Paa samme Maade vilde vistnok de af mine Meningsfæller, der paa Grund af deres Uddannelse er kvalificerede til at kunne indtræde i et Ministerium, meget have betænkt sig paa at indtræde i et Ministerium, naar de havde alle de andre Herrer i Ryggen, som bestandig vilde give dem Skyld for, at nu vare de gaaede over til Højre, blot for at blive Ministre, og naar de dog ikke kunde gøre Fordring paa særlig Sympati i Landstinget, medens de her i Tinget havde det intransigente Højre mod sig og kun et lille Tal at støtte sig til. Nej, vi ere ikke blevne stufede, vi havde ikke ventet os at komme i Betragtning, og det Ministerium, vi have, var, som Situationen forelaa, næsten det eneste mulige. Men hvordan er nu dette Ministerium? Ja, vi have nu hørt dets Politik. Vi have hørt, at det vil staa paa Rigsdagsbeslutningerne og føre sin Politik paa Grundlag af dem. Ja, det kan jo være meget godt, siger man, men indvender saa, at de have deres Fortid imod sig. Det er ganske rigtigt, men der er mangen en af de Herrer Politikere fra den anden Side, den radikale Side, som egentlig ogsaa har sin Fortid imod sig. Det er jo ikke forbudt at bryde med Fortiden, og der